

Un cap de setmana sense tu

Ens havíem donat un temps, oi? Un cap de setmana que havia de ser suficient per saber si puc viure sense tu. Doncs, efectivament, n'hi ha hagut prou, i t'ho explico.

Dissabte al matí vaig sortir a córrer, passant dels teus absurds entreteniments matinals, i m'hi vaig estar força estona. Va ser el primer cop que me'n vaig adonar que fora del teu mon també hi han coses meravelloses i que, tot i que cansa, a l'acabar t'envaeix una agradable sensació de benestar.

A l'hora de dinar vaig posar música, ignorant els teus "imprescindibles" butlletins de notícies que m'amargaven qualsevol delícia gastronòmica. Mai he entès com t'agraden tant les males notícies, i t'asseguro que vaig agrair el meu primer àpat sense guerres ni crisis econòmiques. És més, vaig poder parlar amb els nens i vam fer sobretaula. Saps que amb tu això era impossible i, tot i que ells van preguntar i protestar per la teva absència, van acabar reconeixent que s'havien sentit millor. També ens vam saltar la teva pel·lícula de tarda, la típica que sempre ens presentaves com una obra mestra però que sempre ens acabava fent adormir al sofà. Vam sortir a berenar i ens vam enfilear al castell per veure com es ponía el sol. Saps que els nens no ho havien vist mai?

Tornant a casa, vam decidir que ens fariem nosaltres mateixos les pizzes (la massa també) i que ens inventariem un sopar de gala on tots hauríem d'anar mudats. Ara et semblarà una rucada, però ens ho vam passar d'escàndol.

Diumenge ningú va parlar de tu, com si mai haguessis existit. Ens vam llevar d'hora i vam preparar tot d'entrepans i carmanyoles per sortir d'excursió. Saps on és la Font del Ferriol? No, és clar. No en tens ni idea perquè no és del teu mon. Hi vam passar el dia sense avorrir-nos ni un sol instant. Una pilota, una corda i un joc de cartes van servir per despistar-nos i no veure que la llum de dia començava a minvar. Vam arribar de fosc, entre rialles i esglais per les històries de por que ens inventàvem pel camí.

Al ficar-me al llit vaig tenir la sensació d'haver passat el millor cap de setmana de la meva vida, i la única raó era que tu no havies estat amb nosaltres.

Així doncs, el temps que ens vam donar ha servit per veure que no t'he trobat a faltar i que puc viure perfectament sense tu. És més, sense tu viure millor, segur. Per això aquest mateix matí de dilluns he posat un anunci per paraules al diari: "Es ven televisor. Preu molt econòmic".